

TATÁR SÁNDOR

Kiskaté? És ha az...

*Ha elvesztetted az evidenciákat,
ne állj sorba újakért,
bár a kísértés, tudom, erős.
„Nemes, de terhes, önlábunkon állni.”*

*Tudod, vannak fokozatai az elbódításnak,
léprecsalásnak, de arra épít mind,
hogy kifosztottnak érzed magad, s mert fázol
– légy bármily megkeseredett is –,
nagyon fölvernél egy „bit” nevű sátrat
(melynek cövekjeit avagy az első szél kirántja,
vagy mihamar leszen belőle feste Burg).
– – Ha egy költőt elfog a nosztalgia,
síróssá kásásodik a hangja, panaszkodik
vagy vádol és (viseltes idézetként)
népvezérnek áll.*

*Ha a nosztalgia kenderfüstjét
egy nép szívja be tágult orrlyukakkal,
akkor a kenyér s bor helyett
az át- s visszaváltozás esszenciája
hamarosan füst, korom.*

*Ne állj sorba, ahol a megváltást osztják.
Gyanakvó légy, nem bakaruba-e, mely
hiába nincs rád szabva, mégis rád kövül.
„Maradj fölöslegesnek”
Hát aztán? mondják csak, hogy viseltes
idézet ez is.*

Mögötte Isten vet(...)

*Érzékeimnek hízelegbetek
Magamat be nem csaphatom –
Mi visszanéz rám: őarcú hiány,
ha kinézek az ablakon*

*Mintha egy jégkorszak után
a mag a kőben megered,
orvul hódítja vissza jussát;
megszégyenít a szeretet*

*Hajamban sok ezüst telér;
ezekhez ujjak kelleneek
Másként csak szűkszávú jelek,
hogy föld simítja ki a mellemet*

*...Most kobaltkékre mázolom
szavaimmal itt eme lapot
Mögötte Isten vetkezik
Hja, felhők. Szétszórt ruhadarabok.*

Így nem érnek véget dolgaink

*A völgyben lassan gomolyog
a novemberi füstköd.
Fényszórók fuldokolnak benne...
Visszaadnám azt a harminc ezüstöt!*

*A domboldal kopár.
De nekem most van pénzem.
– A jeges folyóban volna a helyem.
De nem tudom megtenni; még nem.*